

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania B.K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14 maja 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 20 listopada 2023 r., sygn. akt III AUa 841/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od B.K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

DS

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 lutego 2020 r. (nr [...], znak [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu, na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm.) stwierdził, że B.K.,

jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega od 15 listopada 2016 r. obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Organ rentowy uznał, że ubezpieczona stworzyła pozory prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, dla celów uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 25 kwietnia 2022 r. (sygn. akt VII U 256/20), wydanym w sprawie B.K., przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu, o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia, zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu w ten sposób, że stwierdził, iż wnioskodawczyni B.K., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo od 15 listopada 2016 r. do 29 kwietnia 2021 r. ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnie od 15 listopada 2016 r. do 29 kwietnia 2021 r. ubezpieczeniu chorobowemu.

Na skutek apelacji organu rentowego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 20 listopada 2023 r. (sygn. akt III AUa 841/22):

I. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddalił odwołanie i zasądził od B.K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu kwotę 180 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi po upływie tygodnia, od dnia doręczenia zobowiązanemu odpisu orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zasądził od B.K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu kwotę 240 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wywiodła odwołująca B.K., zaskarżając judykat w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

I. nieważność postępowania przed Sądem II instancji, poprzez pozbawienie wnioskodawczyni możliwości obrony jej praw i wydanie wyroku przez Sąd II

instancji na posiedzeniu niejawnym, przy jednoczesnym dokonaniu innej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji bez jednoczesnego uzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd II instancji, podczas gdy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazane zostało, że Sąd II instancji uzupełnił postępowanie dowodowe Sadu I instancji, a tym samym wnioskodawczyni pozbawiona została możliwości bieżącego ustosunkowania się do uzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd II instancji przed wydaniem wyroku, a tym samym pozbawiona została możliwości obrony swoich praw w części postępowania;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 382 k.p.c. poprzez wyjście przez Sąd II instancji poza granice orzekania w niniejszej sprawie i dokonanie zupełnie odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji w sytuacji, gdy Sąd II instancji nie miał bezpośredniej styczności z zeznaniami świadków i stron złożonymi w toku postępowania przed Sądem I instancji i dokonał ich odmiennej oceny bez przeprowadzenia rozprawy i przesłuchania ponownie tych świadków, czym naruszył zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego oraz bezstronności, albowiem wydając wyrok na posiedzeniu niejawnym pozbawił wnioskodawczynię możliwości zapoznania się z powodami odmiennej oceny dowodów przez Sąd II instancji.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżąca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów opłaty sądowej od skargi kasacyjnej, kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych;
3. zaliczenie na poczet opłaty sądowej od niniejszej skargi kasacyjnej uiszczonej już przez wnioskodawczynię opłaty sądowej od wniosku o sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku zgodnie z art. 25b ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Skarżąca wniosła także o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że:

1. w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, w postaci art. 233 § 1 k.p.c. i

stwierdzenie, czy Sąd II instancji może dokonywać odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji w sytuacji, gdy nie przeprowadza on rozprawy i nie uzupełnia w żaden sposób materiału dowodowego z udziałem stron, wydając następnie wyrok na posiedzeniu niejawnym i ograniczając się jedynie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do wskazania, że Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe, nie wskazując nawet w jaki sposób zostało ono uzupełnione;

2. w sprawie występuje nieważność postępowania, ponieważ w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazane zostało, że postępowanie dowodowe zostało uzupełnione przez Sąd II instancji, natomiast nie zostało wskazane w jakim zakresie to uzupełnienie nastąpiło, a wnioskodawczyni nie miała możliwości ustosunkowania się do treści materiału dowodowego, o który Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie, a tym samym pozbawiona została możliwości obrony swoich praw w części postępowania.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Pismem z 15 kwietnia 2024 r. pełnomocnik skarżącej, w odpowiedzi na wezwanie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie wynosi 330.175 zł. Prawidłowo oznaczył także Izbę Sądu Najwyższego, do której wniesiono skargę kasacyjną, jako Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Pełnomocnik skarżącej dołączył także potwierdzenie uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej w wysokości 30 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie sporządzona została w sposób nieprawidłowy, co uniemożliwiło nadanie jej dalszego biegu i merytoryczne rozpoznanie.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W niniejszej sprawie pełnomocnik odwołującej podniósł, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, w postaci art. 233 § 1 k.p.c. oraz wniósł o stwierdzenie, czy Sąd II instancji może dokonywać odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, w sytuacji, gdy nie przeprowadza on rozprawy i nie uzupełnia w żaden sposób materiału dowodowego z udziałem stron, wydając następnie wyrok na posiedzeniu niejawnym i ograniczając się jedynie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do wskazania, że Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe, nie wskazując nawet, w jaki sposób zostało ono uzupełnione. Nadto, jego zdaniem, w sprawie występuje nieważność postępowania, z uwagi że w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazane zostało, iż postępowanie dowodowe zostało uzupełnione przez Sąd II instancji, natomiast nie zostało wskazane, w jakim zakresie to uzupełnienie nastąpiło, a wnioskodawczyni nie miała możliwości ustosunkowania się do treści materiału dowodowego, o który Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowania, a tym samym pozbawiona została możliwości obrony swoich praw w części postępowania. Strona skarżącą nie uzasadniła jednak w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie – za takie uzasadnienie nie można bowiem uznać uzasadnienia zarzutów kasacyjnych zawartych w skardze kasacyjnej.

Wymaga więc przypomnienia, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c., wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej, ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Ustawodawca nieprzypadkowo bowiem, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c., obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i

podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Przypomnieć także należy, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK

413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

Należy także wskazać, że odwołanie się do przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Powyższemu strona skarżąca także nie podołała. Tym bardziej, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia – o czym była już mowa wyżej. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Stąd też podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty, dotyczące ustalenia faktów i oceny

dowodów. Zarzutem takim jest nie tylko zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., lecz także przepisów regulujących sposób ustalania faktów. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 listopada 2024 r., I CSK 211/24, Legalis nr 3143479).

Strona skarżąca wskazała również, że jej zdaniem zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania – co wskazywałoby na istnienie przesłanki przedsądu określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. – nie uzasadniła jednak swojego stanowiska w tym zakresie, a jak już była o tym mowa wcześniej, na tym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie analizuje zarzutów kasacyjnych i ich uzasadnienia. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę okoliczność, że Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998, Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis nr 803992; z 12 czerwca 2020 r., V CSK 22/20, Legalis nr 2396879; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis nr 2490666; z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis nr 2489233, T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023), należy podkreślić, że w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Nie została także spełniona przesłanka (strona skarżąca tego nie wykazała), która spowodowałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do jej dalszego, merytorycznego rozpoznania z tego powodu. Zwrócić także należy uwagę, że skutek nieważności, określony w art. 379 pkt 5 k.p.c. (strona skarżąca wskazała jedynie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej ogólnie przepis art. 379 k.p.c.), nie ma charakteru powszechnego.

Ocenia się go natomiast indywidualnie, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy. W orzecznictwie dominuje stanowisko, że pozbawienie stron możliwości obrony swych praw, aby mogło stanowić przyczynę nieważności, musi być całkowite i w sposób bezwzględny wyłączyć możliwość obrony (orzeczenie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 1961 r., 3 CR 953/60, NP 1962 nr 1, s. 117 z glosą W. Siedleckiego). Oznacza to, że nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania - wbrew swej woli - zostanie faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o skutkującym nieważnością postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Nie każde naruszenie przepisów proceduralnych może być zatem w ten sposób traktowane (wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Chodzi więc o sytuację, w której z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607; z 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, LEX nr 3008444 i z 24 maja 2023 r., II USK 231/22, Legalis nr 2949831). Takiej okoliczności strona skarżąca nie wykazała.

Tym bardziej, że w uchwale Sądu Najwyższego w składzie siedmio osobowym, mającej moc zasady prawnej, z 23 marca 1999 r. (III CZP 59/98, OSNC 1999, Nr 7–8, poz. 124) przesądzono, że sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez przeprowadzania postępowania dowodowego, uzasadniającego odmienne ustalenia (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2008 r., II PK 134/07, Legalis nr 173515 i z 17 lipca 2008 r., II CSK 102/08, Legalis nr 133164). Sąd drugiej instancji powinien – niezależnie od treści zarzutów apelacji – dokonać

ponownych własnych ustaleń, które mogą różnić się od ustaleń sądu pierwszej instancji, a następnie poddać je ocenie pod kątem prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z 21 lutego 2013 r., I CSK 384/12, Legalis nr 719200). Nie narusza art. 382 k.p.c. wniosek, że sąd drugiej instancji, przyjmując inną niż sąd pierwszej instancji podstawę orzeczenia, o roszczeniu żądanym przez powoda, może dokonać potrzebnych w tym celu ustaleń faktycznych, na podstawie materiału dowodowego, zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji, bez prowadzenia własnego postępowania dowodowego, jeżeli znajdują one wystarczające oparcie w dowodach przeprowadzonych w pierwszej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2010 r., II PK 315/09, Legalis nr 387672). W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny dokonał ustaleń faktycznych, wskazując przy tym w uzasadnieniu wyroku wyraźnie, w jakim zakresie ustalenia te zostały dokonane i na jakich dowodach przy tym Sąd odwoławczy się oparł. W obowiązującym modelu apelacji pełnej rola sądu drugiej instancji nie ogranicza się jedynie do samego aktu kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia, ale obejmuje także powinność merytorycznego rozpoznania sprawy.

Na marginesie zwrócić należy też uwagę, że regulacja z art. 382 k.p.c. ma charakter ogólnych wytycznych ,skierowanych do sądu orzekającego w danej sprawie, wobec czego, ze swej istoty nie może być w postępowaniu apelacyjnym naruszona (samodzielnie) w sposób kwalifikowany (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2024 r., II PSK 114/23, Legalis nr 3130624).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[SOP]

DS

